Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

14. prosince 2017 *

„Veřejná služba – Úředníci – Povýšení – Povyšovací řízení 2015 – Rozhodnutí, že žalobce nebude povýšen do platové třídy AD 10 s účinností ode dne 1. července 2015 – Převedení mezi orgány – Systém *prorata temporis* – Zvážení srovnatelných zásluh – Článek 45 služebního řádu – Odpovědnost“

Ve věci T-21/17,

RL, úředník Evropského parlamentu, zastoupený C. Bernard-Glanzem a A. Tymenem, advokáty,

žalobce,

proti

Soudnímu dvoru Evropské unie, zastoupenému J. Inghelramem a V. Hanley-Emilsson, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 270 SFEU, který zní jednak na zrušení rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. května 2016, že žalobce nebude povýšen ke dni 1. července 2015, a jednak na přiznání náhrady škody, kterou žalobce údajně utrpěl,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 45 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) stanoví:

„O povýšení rozhoduje s ohledem na čl. 6 odst. 2 orgán oprávněný ke jmenování. Pokud se nepoužije postup uvedený v článku 4 a čl. 29 odst. 1, úředníci mohou být povýšeni pouze tehdy, pokud jejich pracovní místo odpovídá jednomu druhu pracovních míst v nejbližší vyšší platové třídě podle

* Jednací jazyk: francouzština.

oddílu A přílohy I. Povýšení se provádí jmenováním úředníka do nejbližší vyšší platové třídy ve funkční skupině, do které přísluší. Provádí se výhradně výběrem z okruhu úředníků, kteří splnili minimální dobu dvou let setrvání v platové třídě, po zvážení srovnatelných zásluh úředníků připadajících v úvahu pro povýšení. Při zvažování srovnatelných zásluh přihlíží orgán oprávněný ke jmenování zejména k posudkům vypracovaným na úředníky, k tomu, jaké jiné jazyky než ty, jejichž důkladnou znalost doložili v souladu s čl. 28 písm. f), používají při výkonu služebních povinností, a k míře jejich služební odpovědnosti.

[…]“

2 Na základě pokynů týkajících se povyšování připojených k rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. října 2005 o povyšování (dále jen „pokyny k povyšování“) musí úředníci, aby byli vzati v úvahu pro povýšení, dosáhnout počtu bodů pro povýšení rovnajícímu se přinejmenším referenčnímu limitu (bod 3).

3 Bod 4 pokynů k povyšování stanoví, že úředníci za každý rok strávený v dané platové třídě získávají 0 až 3 body pro účely povýšení. Nezískání žádného bodu odpovídá zastavení služebního postupu, získání 1 bodu odpovídá pomalému služebnímu postupu, získání 2 bodů odpovídá normálnímu služebnímu postupu a získání 3 bodů odpovídá rychlému služebnímu postupu.

4 Rovněž podle pokynů k povyšování jsou body pro povýšení každoročně přidělovány ředitelem ředitelství, k němuž úředník přináleží, na základě zásluh úředníka a v zásadě na základě hodnotícího posudku (bod 5), přičemž ředitel každoročně pro každou platovou třídu stanoví seznam úředníků ze svého ředitelství, kteří dosáhli referenčního limitu (bod 7).

5 Konečně bod 8 pokynů k povyšování stanoví, že seznamy jsou zveřejněny a předány smíšenému výboru pro povyšování, který pro každou platovou třídu provede zvážení srovnatelných zásluh všech úředníků způsobilých k povýšení, přičemž zohlední získané body pro povýšení a ověří jejich soulad s hodnotícími posudky. Na závěr výbor sestaví pro každou platovou třídu seznam úředníků navržených pro povýšení a uvede jejich pořadí. Tento seznam je předán za účelem rozhodnutí orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“).

6 Obecně se v systému povyšování Soudního dvora Evropské unie zkoumá počet získaných bodů na základě situace dotčených osob ke dni 1. ledna daného roku. Nicméně pro povyšovací řízení v letech 2006, 2007 a 2008 bylo zavedeno zvláštní opatření ve prospěch úředníků přijatých po 1. květnu 2004 do určitých platových tříd, podle kterého se celkový počet bodů zkoumal nejen k 1. lednu daného roku, ale rovněž k prvnímu dni každého měsíce daného roku (dále jen „opatření *prorata temporis*“).

7 Působnost opatření *prorata temporis* byla v roce 2009 rozšířena na další platové třídy. Konkrétně podle bodu 6 závěrů konzultace mezi administrativou Soudního dvora Evropské unie a European Public Service Union (Unie pro evropskou veřejnou službu) ve věci systému povyšování platného pro Soudní dvůr Evropské unie ode dne 27. října 2009, je počet bodů, které mají být zohledněny pro účely povyšování na základě opatření *prorata temporis* získán „součtem […] celkového počtu bodů ke dni 31. prosince roku N-1 [a] jedné dvanáctiny dvou bodů, nebo – v případě úředníka, který v roce N-1 získal méně než dva body – jedné dvanáctiny skutečně přidělených bodů, k 1. dni každého měsíce roku N“.

8 Počínaje povyšovacím řízením v roce 2015 byla působnost opatření *prorata temporis* rozšířena na všechna povýšení až do platových tříd AST 8 a AD 11 včetně, a nezávisle na datu přijetí dotčených úředníků (bod 1 závěrů konzultace mezi administrativou Soudního dvora Evropské unie a European Public Service Union – Soudní dvůr týkající se fungování systému povyšování ze dne 22. července 2015).

Skutečnosti předcházející sporu

9 Žalobce RL nastoupil do pracovního poměru k Soudnímu dvoru Evropské unie dne 1. října 2004 jako dočasný zaměstnanec. Dne 1. března 2006 byl jmenován úředníkem.

10 Dne 16. března 2015 byl žalobce převeden k Evropskému parlamentu. V okamžiku převodu byl zařazen do platové třídy AD 9 platového stupně 2.

11 Rozhodnutím ze dne 8. července 2015 stanovil OOJ referenční limit platný pro úředníky platové třídy AD 9 pro povýšení do platové třídy AD 10 v povyšovacím řízení 2015 na počet 8 bodů.

12 Na základě vlastní žádosti byl žalobce dne 7. prosince 2015 informován Soudním dvorem Evropské unie, že v průběhu roku 2014 nezískal žádný bod pro povýšení.

13 Dopisem ze dne 11. prosince 2015 napadl žalobce rozhodnutí nepřidělit mu žádný bod pro povýšení za rok 2014 a požádal o přidělení 2,5 až 3 bodů za uvedený rok. Dne 10. února 2016 mimo jiné podal stížnost proti rozhodnutí nepřidělit mu za rok 2014 žádné body pro účely povýšení, jakož i proti rozhodnutí nepovýšit jej v povyšovacím řízení v roce 2015.

14 Rozhodnutím ze dne 4. března 2016 vedoucí soudní kanceláře Soudního dvora Evropské unie ve svém postavení OOJ v souladu se stanoviskem výboru pro povyšování přidělil žalobci 2,5 bodu pro účely povýšení za rok 2014.

15 Dopisem ze dne 15. března 2016 žalobce požádal o přezkum rozhodnutí nepovýšit jej s ohledem na přidělení uvedených bodů pro účely povýšení.

16 Výbor pro povyšování stanoviskem ze dne 7. dubna 2016 doporučil OOJ potvrdit rozhodnutí žalobce nepovýšit, protože dotčená osoba při zohlednění jejích nových bodů pro účely povýšení a bodů získaných na základě opatření *prorata temporis* dosáhla referenčního limitu – stanoveného ve výši 8 bodů – nutného k tomu, aby byla uvedena na seznamu úředníků způsobilých k povýšení, až dne 1. července 2015, tedy až po jejím převedení k Evropskému parlamentu, k němuž došlo dne 16. března 2015.

17 Rozhodnutím ze dne 11. května 2016, oznámeným žalobci dne 20. května 2016, rozhodl OOJ, že jej nepovýší v roce 2015 z důvodů uvedených ve stanovisku výboru pro povyšování připojeném k rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“).

18 Dne 13. července 2016 výbor Soudního dvora Evropské unie pověřený vyřizováním stížností mimo jiné rozhodl, že již není třeba rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 10. února 2016, protože se stala bezpředmětnou v důsledku přidělení žalobci bodů pro povýšení za rok 2014 a napadeného rozhodnutí, kterým bylo znovu zamítnuto povýšení žalobce navzdory přiděleným bodům.

19 Dne 22. července 2016 podal žalobce stížnost proti napadenému rozhodnutí, která byla zamítnuta dne 6. října 2016 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“). Téhož dne bylo rozhodnutí o zamítnutí stížnosti oznámeno stěžovateli.

20 Rozhodnutím Parlamentu ze dne 25. října 2016 byl žalobce se zpětnou platností povýšen do platové třídy AD 10 stupně 1, s účinností ode dne 1. ledna 2016.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 13. ledna 2017 podal žalobce projednávanou žalobu.

22 Na základě žádosti žalobce podle článku 66 jednacího řádu Tribunálu odstranil Tribunál jméno žalobce, jakož i další údaje týkající se žalobce, z veřejného znění tohoto rozsudku.

23 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nenavrhli konání jednání na základě čl. 106 odst. 1 jednacího řádu, Tribunál (devátý senát), který pokládal věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu rozhodl, že o žalobě bude rozhodnuto bez ústní části řízení.

24 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí a v potřebném rozsahu také rozhodnutí o zamítnutí jeho stížnosti;

– uložil Soudnímu dvoru Evropské unie, aby mu vyplatil náhradu utrpěné škody;

– uložil Soudnímu dvoru Evropské unie náhradu nákladů řízení.

25 Soudní dvůr Evropské unie navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítnul;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

26 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že návrhová žádání směřující formálně proti rozhodnutí, jímž se zamítá stížnost, mají v případě, že toto rozhodnutí nemá samostatný obsah, za účinek, že je soud žádán o rozhodnutí o aktu, proti němuž byla stížnost podána (rozsudky ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8, a ze dne 6. dubna 2006, Camós Grau v. Komise, T-309/03, EU:T:2006:110, bod 43). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemá v projednávaném případě samostatný obsah, jelikož v podstatě pouze potvrdilo napadené rozhodnutí, je třeba mít za to, že žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí.

27 Žalobce na podporu návrhových žádání znějících na zrušení vznáší dva žalobní důvody. První vychází z porušení článku 45 služebního řádu a druhý z porušení zásady rovného zacházení, jakož i zásady jednoty evropské veřejné služby.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 45 služebního řádu

28 Žalobce tvrdí, že přijetím napadeného rozhodnutí byl porušen článek 45 služebního řádu, jak jej vykládá judikatura a provádí interní pravidla pro povyšování Soudního dvora Evropské unie.

29 Žalobce tvrdí, že z uvedené judikatury a interních pravidel plyne, že pokud má být úředník povýšen v průběhu roku, kdy je převeden z jednoho orgánu do jiného, je příslušným OOJ původního orgánu, a uplatní se systém povyšování tohoto orgánu, a to i v případě, pokud je daný úředník převeden do jiného orgánu před datem nabytí účinnosti jeho případného povýšení. Z toho plyne, že v projednávaném případě měl žalobce dosáhnout prahu pro povýšení dne 1. července 2015 a být povýšen od uvedeného data Soudním dvorem Evropské unie, navzdory převedení k Parlamentu ke dni 16. března 2015.

30 Žalobce dodává, že zohlednění bodů pro účely povýšení fiktivně kumulovaných po 16. březnu 2015 neznamená srovnání jeho zásluh s novými kolegy v Parlamentu, k čemuž není Soudní dvůr Evropské unie příslušný. Systém povyšování v rámci Soudního dvora Evropské unie je totiž založen na opatření *prorata temporis*, které umožňuje zohlednit body pro účely povýšení kumulované během roku, ve kterém došlo k povýšení, které jsou přiděleny výhradně na základě bodů pro účely povýšení již přidělených během roku předcházejícího roku povýšení, během kterého byl žalobce úředníkem Soudního dvora Evropské unie, takže jeho zásluhy byly srovnány se zásluhami ostatních úředníků téhož orgánu.

31 Soudní dvůr Evropské unie úvodem zdůrazňuje, že žalobce nezpochybňuje legalitu systému povyšování použitého v projednávaném případě s ohledem na článek 45 služebního řádu. Rovněž připomíná, že služební řád nepřiznává právo na povýšení ani úředníkům, kteří splňují všechny podmínky k povýšení. Soudní dvůr Evropské unie dodává, že požadovat, aby OOJ přidělil body pro účely povýšení úředníkovi převedenému k jinému orgánu po datu jeho převedení je totéž, jako požadovat, aby tento OOJ pokračoval ve zvažování srovnatelných zásluh po dni převedení, což není v souladu ani s jeho interními pravidly pro povyšování, ani s judikaturou. V duplice uvádí, že opatření *prorata temporis* představuje právní fikci, kterou jsou zásluhy kumulované v průběhu povyšovacího řízení převedeny na body pro účely povýšení a zohledněny v rámci zvažování srovnatelných zásluh prováděného v tomtéž řízení. Soudní dvůr Evropské unie má konečně za to, že argument vznesený poprvé až v replice, podle kterého nebyl žalobci přidělen žádný bod za období od 1. ledna do 16. března 2015, je nepřípustný.

32 Úvodem je třeba uvést, že účastníci řízení se shodují na orgánu, který je příslušný k rozhodnutí o povýšení žalobce v povyšovacím řízení 2015, tedy v projednávaném případě Soudní dvůr Evropské unie, orgán původu žalobce.

33 Z ustálené judikatury totiž plyne, že v souladu s požadavky článku 45 služebního řádu, pokud má být úředník povýšen v průběhu roku, kdy je převeden z jednoho orgánu do jiného, je příslušným OOJ k rozhodnutí o povýšení OOJ orgánu původu (rozsudek ze dne 28. června 2011, Mora Carrasco a další v. Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 39; usnesení ze dne 5. července 2011, Alari v. Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 31, a ze dne 12. prosince 2013, Debaty v. Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, bod 22).

34 Účastníci řízení se shodují rovněž v tom, že systém povyšování uplatňovaný Soudním dvorem Evropské unie je jeho vlastním systémem povyšování, který byl upraven řadou interních předpisů připomenutých v bodech 2 až 8 výše, jejichž legalitu žalobce nezpochybňuje.

35 Je totiž třeba mít za to, že z příslušnosti OOJ orgánu původu k rozhodnutí o povýšení úředníka v průběhu roku, ve kterém byl převeden k jinému orgánu, a z důvodů zakládajících tuto příslušnost nezbytně plyne, že na nezbytné srovnání zásluh mezi úředníky-kolegy z téhož orgánu v okamžiku srovnání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2011, Mora Carrasco a další v. Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 35, a usnesení ze dne 5. července 2011, Alari v. Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 27) dotčený orgán původu uplatní vlastní systém povyšování. Lze mimoto uvést, že používání systému povyšování orgánu původu bylo rovněž dohodnuto sborem vedoucích správních útvarů ve stanovisku ze dne 30. listopadu 2011. Z uvedeného stanoviska totiž plyne, aniž je třeba v projednávané věci rozhodovat o jeho závaznosti, diskutované mezi účastníky řízení, že „datem nabytí účinnosti povýšení je datum plynoucí ze systému povyšování orgánu původu“, což znamená, že toto datum musí být určeno na základě daného systému.

36 Naproti tomu se účastníci řízení neshodnou na použití v projednávané věci systému povyšování Soudního dvora Evropské unie, a konkrétně na použití opatření *prorata temporis*.

37 Je třeba v tomto ohledu na prvním místě uvést, zaprvé že z judikatury týkající se povyšování v případě převedení mezi orgány plyne, že je nezbytné provést srovnání zásluh převedených úředníků se zásluhami úředníků, kteří byli jejich kolegy ještě v roce předcházejícím jejich převedení. K rozhodnutí,

zda má být úředník povýšen se zpětným účinkem ke dni 1. ledna roku N, musí totiž OOJ v praxi provést zvážení srovnatelných minulých zásluh úředníků, zejména zásluh dosažených v průběhu roku N-1, s ohledem na posudky týkající se výkonů těchto úředníků v průběhu let N-1 a předchozích (rozsudek ze dne 28. června 2011, Mora Carrasco a další v. Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 35; usnesení ze dne 5. července 2011, Alari v. Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 27, a ze dne 12. prosince 2013, Debaty v. Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, bod 23).

38 Z uvedené judikatury rovněž plyne, že se o povýšení rozhoduje retroaktivně a nabývá účinnosti k datu, k němu dotčený úředník spadal do působnosti orgánu příslušnému rozhodovat o jeho povýšení. Jelikož povýšení předpokládá disponibilní tabulkové pracovní místo odpovídající dané platové třídě a každý orgán stanoví autonomně počet svých pracovních míst, podle článku 6 služebního řádu, a korelativně seznam volných pracovních míst (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2011, Mora Carrasco a další v. Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 37), může orgán příslušný k rozhodnutí o povýšení povýšit dotčeného úředníka pouze k datu, ke kterému ho může zařadit na volné pracovní místo v rámci své organizace, tedy v průběhu období, po které daný úředník spadá pod tento orgán.

39 Je třeba na druhém místě zdůraznit, že na rozdíl od systémů povyšování dotčených ve věcech, v nichž byly vydány uvedené judikáty, počítá systém povyšování Soudního dvora Evropské unie na základě opatření *prorata temporis* s tím, že povýšení je možné nejen ke dni 1. ledna, ale rovněž k prvnímu dni kteréhokoli následujícího měsíce roku N, a že pro účely povýšení v průběhu roku N, se zohledňují body přidělené za rok N-1, jakož i body získané za rok N.

40 Je nicméně třeba mít za to, že body přidělené v průběhu roku N, ať již jsou součástí zvážení srovnatelných zásluh za rok N, jak tvrdí Soudní dvůr Evropské unie, nebo výsledkem prosté fiktivní extrapolace srovnání zásluh provedeného za rok N-1, jak tvrdí žalobce, mohou být přiděleny, pouze dokud dotčený úředník spadá pod orgán příslušný ke zvažování srovnatelných zásluh, a tudíž příslušný k rozhodnutí o povýšení. Vzhledem k tomu, že je přidělení bodů pro účely povýšení, podobně jako pozdější zásahy smíšeného výboru pro povyšování a OOJ, součástí povyšovacího řízení za rok N (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2016, Kotula v. Komise, F-118/15, EU:F:2016:138, bod 55 a citovaná judikatura), nemohou tyto body být pro účely určení data povýšení dotčeného úředníka přiděleny později než k datu, k němuž je orgán příslušný ke srovnání zásluh žalobce a jeho kolegů z daného orgánu a má možnost jej povýšit, tedy v projednávaném případě, k datu převedení žalobce k Parlamentu.

41 V tomto sporu Soudní dvůr Evropské unie správně odmítl přidělit body žalobci v povyšovacím řízení 2015 po datu jeho převedení k Parlamentu dne 16. března 2015.

42 Soudní dvůr Evropské unie tím neporušil cíl sledovaný opatřením *prorata temporis*, jak zdůraznil žalobce, spočívající v zajištění větší rovnosti zacházení mezi úředníky omezením náhodného působení data dosažení prahu pro povýšení. Předmětné rovné zacházení se totiž vztahuje na úředníky, kteří dosáhli prahu pro povýšení ke dni 1. ledna roku povýšení, a úředníků téhož orgánu, kteří ho dosáhli později, a nikoli na úředníky, kteří zůstali v orgánu, a úředníky převedené jinam.

43 Mimoto uplatnění v projednávaném případě opatření *prorata temporis* Soudním dvorem Evropské unie je potvrzeno usnesením ze dne 12. prosince 2013, Debaty v. Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). Jak správně zdůrazňuje žalobce, skutečnost, že k jeho převedení došlo v průběhu povyšovacího řízení, sice odlišuje jeho situaci od situace žalující osoby ve věci vedoucí k přijetí usnesení ze dne 12. prosince 2013, Debaty v. Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). V této věci totiž byla žalující osoba převedena k jinému orgánu v roce 2011, před začátkem roku 2012, v němž mohla usilovat o povýšení. Nicméně v rozporu s tvrzením žalobce nejsou úvahy z daného usnesení irelevantní pro projednávanou věc, jelikož Soud pro veřejnou službu Evropské unie, podobně jako Soudní dvůr Evropské unie v napadeném rozhodnutí, měl v daném usnesení za to, že datum převedení určovalo orgán příslušný k rozhodnutí

o povýšení, ale rovněž a korelativně úředníky, s nimiž má být dotčený úředník srovnáván, jakož i datum, k němuž mohlo dojít k povýšení, tj. datum, k němuž úředník spadal pod příslušný orgán (usnesení ze dne 12. prosince 2013, Debaty v. Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, body 23 a 24).

44 Ze všeho výše uvedeného plyne, že první žalobní důvod musí být zamítnut, aniž je třeba se vyslovit ke kritice Soudního dvora Evropské unie týkající se přípustnosti argumentu vzneseného poprvé až v replice, podle které nebyl žalobci přidělen žádný bod za období od 1. ledna do 16. března 2015. Jelikož ze zkoumání prvního žalobního důvodu plyne, že Soudní dvůr Evropské unie nebyl povinen žalobci přidělit žádný bod po dni 16. března 2015 a body přidělené za období od 1. ledna do 16. března 2015 by žalobci neumožnily dosáhnout prahu pro povýšení, takže tento argument musí být v každém případě zamítnut jako neúčinný.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení a zásady jednoty evropské veřejné služby

45 Žalobce zaprvé tvrdí, že Soudní dvůr Evropské unie tím, že jej odmítl povýšit, ve skutečnosti přerušil jeho účast v povyšovacím řízení 2015 z důvodu jeho převedení k Parlamentu, čímž porušil zásadu jednoty evropské veřejné služby a jeho právo na služební postup. Zadruhé tvrdí, že toto odmítnutí jej povýšit porušilo rovněž zásadu rovného zacházení, jelikož pouze na základě převedení se mu dostalo zacházení jiného než jeho kolegům, kteří se nacházeli v totožné situaci v roce předcházejícím jeho převedení.

46 Soudní dvůr Evropské unie zaprvé namítá, že zásada jednoty evropské veřejné služby neznamená, že orgány musejí svoji posuzovací pravomoc využívat totožným způsobem a nemůže mít za následek povinnost orgánu přijímat rozhodnutí o povýšení v rozporu s článkem 45 služebního řádu. Zadruhé zdůrazňuje, že povinnost provést zvážení srovnatelných zásluh stanovená v článku 45 služebního řádu je výrazem zásady rovného zacházení, a proto zamítnutí žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 45 služebního řádu musí vést k zamítnutí výtky kritizující nedodržení zásady rovného zacházení. Dodává, že i kdyby situace žalobce v roce 2014 byla totožná se situací jeho kolegů v rámci orgánu, vykazovala by v roce 2015 z důvodu jeho převedení k Parlamentu zásadní rozdíl.

47 Zaprvé je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudek ze dne 9. října 2008, Chetcuti v. Komise, C-16/07 P, EU:C:2008:549, bod 40, a ze dne 9. února 1994, Lacruz Bassols v. Soudní dvůr, T-109/92, EU:T:1994:16, bod 87).

48 Z ustálené judikatury rovněž plyne, že zvažování srovnatelných zásluh stanovené v článku 45 služebního řádu je výrazem zásady rovného zacházení (viz usnesení ze dne 8. října 2015, Nieminen v. Rada, T-464/14 P, EU:T:2015:787, bod 38 a citovaná judikatura).

49 V projednávaném případě je třeba mít za to, že tato zásada nebyla porušena, s ohledem na rozdíl, který v roce 2015 nastal mezi situací žalobce a situací ostatních úředníků Soudního dvora Evropské unie, u nichž byly zvažovány srovnatelné zásluhy před povýšením. Na rozdíl od uvedených ostatních úředníků byl totiž žalobce převeden k jinému orgánu v průběhu uvedeného povyšovacího řízení. Období zohledněné Soudním dvorem Evropské unie pro účely zvažování srovnatelných zásluh žalobce a jeho kolegů z téhož orgánu a pro účely přidělení bodů pro účely povýšení, muselo být v roce 2015 omezeno na období 1. ledna až 15. března 2015. Je tedy lhostejné, že – jak tvrdí žalobce – byl žalobce v situaci totožné se situací jeho kolegů, rovněž úředníků Soudního dvora Evropské unie v roce 2014, a to tím spíše že žalobce vůbec netvrdí, že byl při přidělování bodů pro povýšení za rok 2014 diskriminován. Lze dodat, v odpověď na tvrzení o riziku svévole při určování orgány data převedení

a o riziku zneužití pravomoci, že dané riziko není nijak podloženo a že je v každém případě značně omezeno jak opatřením *prorata temporis*, tak skutečností, že podnět k převedení pochází od úředníka a k určení data převodu je vyžadován souhlas obou zúčastněných orgánů.

50 Z tohoto rozdílného zacházení založeného na převedení mezi orgány navíc neplyne žádná újma na zásadě jednoty evropské veřejné služby.

51 Je totiž třeba na druhém místě připomenout, že z ustálené judikatury plyne, že podle zásady jednoty veřejné služby, zakotvená v čl. 9 odst. 3 Amsterodamské smlouvy, podléhají všichni úředníci ve všech orgánech jedinému služebnímu řádu, a tedy stejným ustanovením (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 11. října 2012, Cervelli v. Komise, T-622/11 P, EU:T:2012:538, bod 25 a citovaná judikatura). Nicméně žalobce tím, že v projednávaném případě tvrdí, že jeho převedení mezi orgány vedlo k přerušení jeho účasti v povyšovacím řízení 2015 v rozporu se zásadou jednoty, nevytýká Soudnímu dvoru Evropské unie, že uplatňuje pravidla odlišná od Parlamentu, ani *a fortiori* že tyto dva orgány přijaly odlišná interní pravidla pro povyšování. Naproti tomu mu vytýká, že neuplatnil v plném rozsahu svá vlastní pravidla, a zejména opatření *prorata temporis*, jako kdyby zůstal úředníkem tohoto orgánu. Svojí argumentací tedy žalobce Soudnímu dvoru Evropské unie nevytýká nedodržení zásady jednoty evropské veřejné služby, takže výtka vycházející z porušení uvedené zásady nemůže být přijata.

52 Lze dodat, že by tomu bylo stejně, pokud by tato argumentace žalobce byla vykládána tak, že vytýká Soudnímu dvoru Evropské unie, že jej penalizuje z důvodu jeho převedení k Parlamentu.

53 Z judikatury totiž plyne, že je na orgánech, aby se ujistily o tom, že mobilita nenaruší průběh služebního postupu úředníků, kteří ji využili, a o tom, že přeložení úředníci nebyli znevýhodněni v povyšovacím řízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. října 2000, Cubero Vermurie v. Komise, T-187/98, EU:T:2000:225, body 68 a 69, a ze dne 18. září 2013, Scheidemann v. Komise, F-76/12, EU:F:2013:132, bod 29). Rovněž lze konstatovat, že kdyby žalobce zůstal úředníkem Soudního dvora Evropské unie, dosáhl by prahu pro povýšení ke dni 1. července 2015, což by mu umožnilo být zařazen na seznam úředníků způsobilých k povýšení, a že Parlament jej povýšil do platové třídy AD 10 až ke dni 1. ledna 2016.

54 Unijní soud však v několika svých rozhodnutích zdůraznil význam autonomie jednotlivých orgánů jakožto zaměstnavatelů a odmítl argumenty vycházející z jednotnosti veřejné služby Unie. Z toho plyne, že úředník převedený k orgánu se pro účely tvrzení, že byl při povyšování penalizován z důvodu využití mobility, nemůže domáhat uplatňování stejných pravidel pro povyšování, jako jsou výhodnější pravidla uplatňovaná orgánem jeho původu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. července 2011, V v. Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 135 a citovaná judikatura).

55 Dále v každém případě z ustálené judikatury plyne, že služební řád nepřiznává žádné právo na povýšení ani úředníkům, kteří splňují všechny podmínky k povýšení, včetně dosažení prahu pro povýšení (viz rozsudek ze dne 31. května 2005, Dionyssopoulou v. Rada, T-284/02, EU:T:2005:188, bod 19 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2011, Praskevicius v. Parlament, F-81/10, EU:F:2011:120, bod 51). Přidělení bodů pro účely povýšení totiž nedeterminuje s konečnou platností stanovisko orgánu na konci povyšovacího řízení, neboť OOJ si zachovává svoji posuzovací pravomoc a není vázán body pro účely povýšení přidělenými řediteli či vedoucími útvaru ani referenčním limitem nebo smíšeným výborem pro povyšování (viz ohledně systému povyšování Soudního dvora Evropské unie, rozsudek ze dne 11. prosince 2003, Breton v. Soudní dvůr, T-323/02, EU:T:2003:340, body 48 a 50). Ze skutečnosti, že žalobce dosáhl prahu pro účely povýšení dne 1. července 2015, tedy nelze vyvodit, že kdyby zůstal úředníkem Soudního dvora Evropské unie, měl by nutně nárok na povýšení k uvedenému datu. Dále z toho nelze vyvodit, že při povyšování došlo ke zpoždění, a tudíž k penalizaci žalobce za využití mobility. Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

56 Z toho plyne, že je třeba zamítnout návrhová žádání znějící na zrušení.

K návrhovým žádáním znějícím na náhradu škody

57 Žalobce požaduje náhradu majetkové újmy, kterou utrpěl v důsledku pochybení uvedených v rámci prvních dvou žalobních důvodů vznesených na podporu návrhových žádání znějících na zrušení. Uvádí, že utrpěná škoda se v zásadě rovná rozdílu mezi mzdou, kterou by obdržel v období od 1. července do 31. prosince 2015, kdyby byl povýšen do platové třídy AD 10 ke dni 1. července 2015, a skutečně obdrženou odměnou za období od 1. července 2015 do 1. ledna 2016, data jeho skutečného povýšení do platové třídy AD 10. Mimoto tvrdí, že vůbec není pochyb o tom, že tuto škodu mu způsobilo výše uvedené protiprávní jednání Soudního dvora Evropské unie. Žalobce v replice dodává, že zpětná účinnost povýšení ke dni 1. července 2015 musí být zohledněna pro účely stanovení data jeho postupu do platového stupně 2 platové třídy AD 10.

58 Soudní dvůr Evropské unie má za to, že návrh žalobce na náhradu škody musí být zamítnut. Zaprvé žalobce nespecifikoval rozsah svého návrhu, ale omezil se na popis údajných následků případného rozsudku konstatujícího neplatnost. Zadruhé návrhová žádání znějící na náhradu škody musí být zamítnuta, jestliže stejně jako v projednávaném případě vykazují úzkou vazbu s návrhovými žádáními znějícími na zrušení, která musí být zamítnuta jako neopodstatněná. Zatřetí tvrzená škoda není jistá, jelikož přiznání platových nároků uvedených v návrhových žádáních žalobce je ve skutečnosti jedním z důsledků, které by měl Soudní dvůr Evropské unie vyvodit z případného zrušujícího rozsudku.

59 Je třeba připomenout, že v rámci žaloby na náhradu škody podané úředníkem nebo zaměstnancem musí být ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti za protiprávní jednání orgánu splněn soubor podmínek, a to protiprávnost vytýkaného jednání, existence skutečné škody a příčinná souvislost mezi údajným jednáním a tvrzenou újmou. Jelikož jedna z uvedených podmínek nebyla splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu, aniž je třeba zkoumat další podmínky mimosmluvní odpovědnosti (rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42, a ze dne 17. května 2017, PG v. Frontex, T-583/16, nezveřejněný, EU:T:2017:344, bod 97).

60 Je přitom třeba uvést v souladu s tím, co uvedl Soudní dvůr Evropské unie, že návrhová žádání znějící na náhradu škody jsou založena pouze na protiprávnostech vyvozovaných z opodstatněnosti obou žalobních důvodu vznesených na podporu návrhových žádání znějících na zrušení. Vzhledem k tomu, že uvedené důvody byly zamítnuty, nebyla splněna podmínka týkající se protiprávnosti vytýkaného jednání, takže návrhová žádání na náhradu škody musí být zamítnuta. V každém případě musí být zamítnuta jako předčasná, a to i v případě, že by v projednávaném případě byla splněna podmínka protiprávnosti, jelikož zrušení napadeného rozhodnutí v důsledku dané protiprávnosti neznamená, že by žalobce měl právo být povýšen (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 3. května 2017, De Nicola v. EIB, T-71/16 P, nezveřejněné, EU:T:2017:307, bod 24 a citovaná judikatura; viz rovněž bod 55 výše).

61 Z toho plyne, že projednávaná žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr Evropské unie požadoval náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) RL se ukládá náhrada nákladů řízení.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. prosince 2017.

Podpisy.